

La Generalitat no reconeix la Senyera

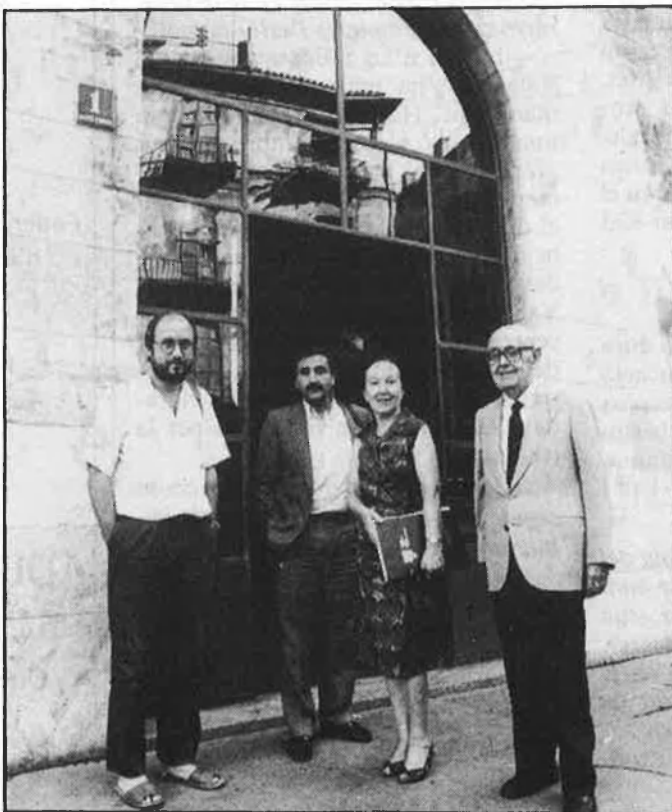
Les gestions de sis-centes entitats valencianes perquè la Generalitat reconega com a símbol la senyera sense blau semblen haver arribat a un atzucac.

J. Franquet

No sembla que els aquefats assessors d'imatge del president Lerma ho hagen encertat aquesta vegada. Entre els sectors nacionalistes del País Valencià la cotització del paper d'aquest polític —que mai no ha estat alta— es troba pràcticament per terra. Un gest: el passat dia 15, una comissió representativa de diverses entitats va ser rebuda pel president al palau de la Generalitat, de 3 a 3.45 de la vesprada. Entre les personalitats hi havia una absència notable, la d'Adolf Pizcueta, que es va negar a anar perquè ho considerava inútil.

És un fet simbòlic. Pizcueta representa personalment la continuïtat del nacionalisme al País Valencià, entre les primeres dècades del segle i l'actualitat. De la Joventut Valencianista (on ingressà en 1918) a la Fundació Gaietà Huguet, passant per l'Agrupació Valencianista Republicana dels anys trenta, les revistes *Taula de Lletres Valencianes*, *Pàtria Nova*, *Avant*, *La República de les Lletres*, o *Timó*, i la participació en la delegació valenciana al II Congrés Internacional d'Intel·lectuals Antifeixistes (1937). I un home tan atemperat com Pizcueta, tan dialogant, s'ha fartat literalment d'entrevistes inútils i de parlar amb qui no té res a dir.

Aquesta és, d'altra banda, la impressió que van traure de l'audiència alguns dels assistents, que foren Joaquim Maldonado (Fundació Ausiàs March), Doro Balaguer (Fundació Josep Renau), Matilde Salvador (Fundació Huguet) i Eliseu Climent (Acció Cultural del País Valencià).

D'esquerra a dreta: Ernest Garcia, Eliseu Climent, Matilde Salvador i Adolf Pizcueta, en presentar a la Generalitat les signatures. Dalt, el volum que les recull.

Tot va començar mesos abans, quan aquestes i d'altres entitats pretengueren que en la llei de símbols de la Generalitat valenciana s'incloués la senyera reial de les quatre barres, representada pel penó de la Conquesta de Jaume I (1238), conservat a l'Ajuntament de València. Era una proposta equànime que, respectant l'acord dels partits que elaboraren l'Estatut d'oficialitzar la bandera amb blau, salvàs també el pensament dels ciutadans que només reconeixen com a pròpia la senyera valenciana tradicional.

Si bé, en un principi, les autoritats socialistes de la Generalitat van oferir algunes possibilitats de solució, ben prompte es va veure que no n'hi ha-

via voluntat real. Davant del 9 d'Octubre passat, les institucions que havien impulsat la campanya de firmes (amb 600 entitats adherides) pretengueren ser rebudes pel president Lerma, sense aconseguir-ho. El dia 7 es van personar en la Generalitat i en les Corts Matilde Salvador, Adolf Pizcueta, Ernest Garcia i Eliseu Climent, i feren passar pel registre d'entrada el volum amb els plecs d'adhesions. Vuit dies més tard, les entitats serien finalment ateses per Lerma, amb l'absència voluntària, i ja assenyalada, d'Adolf Pizcueta.

La conversa amb el president va ser, segons les impressions recollides, absolutament estèril i dilatòria.

Doro Balaguer ha declarat a aquest setmanari: «Em fa l'efecte que Lerma, amb bones maneres, manifestà una negativa més rotunda que la primera vegada que el

vam visitar, abans de l'aprovació de la llei de símbols. Literalment, va dir que si la inclusió del penó en la simbologia oficial havia de significar reobrir la guerra de les banderes, no s'inclouria».

En una altre moment el president va afirmar «per les senyes d'identitat jo no pose en perill la identitat». L'opinió de Balaguer, manifestada a Lerma durant la conversa, és que els sectors anti no «reobriren» la guerra de les banderes, perquè ja han aconseguit el que volien: l'oficialització de la franja blava. D'altra banda, les raons històriques per a reconèixer la senyera sense afegits són tan clares que difícilment podrien oposar-s'hi. □